הנסיך רשע

היה פעם בהודו מלך ולו בן בשם נסיך רשע. הוא היה זדוני ואכזר, העליב אנשים והרביץ להם לעתים קרובות. כמו גרגיר בעין היה הנסיך רשע לאנשים סביב, בארמון ומחוצה לו.
הנתינים אמרו זה לזה "אם הוא נוהג כך היום, מה יהיה כשירש את כס המלכות?"
אבל יום אחד, כשהנסיך שחה בנהר, באה סופה גדולה. הכל החשיך סביב. המשרתים שהיו יחד עם הנסיך אמרו זה לזה "הבה ונשאיר אותו בנהר, אולי הוא יטבע" ועזבו אותו שם.
כשיצאו לחוף, שאלו המשרתים שלא נכנסו עדיין לנהר "איפה נסיך רשע?"
"הוא לא כאן? אז אולי יצא בחושך מהנהר והלך בעצמו הביתה." וכל המשרתים חזרו לארמון.
המלך שאל על בנו ושוב ענו המשרתים "האם הוא לא כאן, מלכנו? באה סופה גדולה אחרי שנכנסנו למים. הכל החשיך. כשיצאנו מהנהר לא ראינו יותר את הנסיך."
המלך יצא מיד אל הנהר עם כל אנשיו. הם חיפשו את הנסיך לאורך גדות הנהר אך לא מצאו זכר ממנו.
הנסיך נסחב עם המים. הוא פחד ובכה עד שעבר לידו בול עץ גדול. הוא עלה עליו והמשיך עם הזרם במורד הנהר.
כשהסופה גברה המים הציפו את ביתם של הנחש והעכברוש שחיו על גדת הנהר. הנחש והעכברוש שחו במים ומצאו אותו בול העץ שעליו ישב הנסיך. הם טפסו עליו, הנחש בקצה אחד, העכברוש בקצה השני.
על גדת הנהר צמח עץ גדול ותוכי צעיר חי בין ענפיו. הרוח הפילה את העץ לתוך המים. התוכי ניסה לעוף, אבל ברוח החזקה לא יכול היה לעוף רחוק. כשהביט מלמעלה ראה את בול העץ במים וירד עליו כדי לנוח. עכשיו ארבעתם נסחפו עם המים על בול העץ.

אחרי עיקול הנהר ברהמין עני אחד בנה את הבקתה שלו. הוא התהלך לאורך הגדה והקשיב לרוחות ואז שמע את הקריאות של הנסיך. הוא אמר לעצמו "צריך להוציא את האיש מהמים. חייבים להציל את חייו." הוא קרא "אציל אותך! אציל אותך!" כששחה בתוך המים.
במהרה הוא הגיע לבול העץ, דחף אותו בקצה אחד וקירב לגדה. הנסיך קפץ מיד ושמח להיות בטוח על אדמה יבשה.
אבל אז הברהמין ראה גם את הנחש, העכברוש והתוכי, והוא הביא אותם לבקתה שלו. הוא בנה אש וקירב אותם אליה כדי שיתייבשו. הוא טיפל בהם קודם, כי הם היו חלשים יותר, ורק אחר כך התחיל לדאוג לנסיך.
הברהמין הוציא אוכל ושם אותו לפניהם, אך קודם האכיל את בעלי החיים ורק אחר כך את הנסיך, שהיה גדול ובריא-גוף. זה הרגיז מאוד את הנסיך והוא אמר לעצמו "האיש הזה לא מתייחס אלי כמו לנסיך. הוא מטפל קודם בבעלי החיים לפני שמתחיל לדאוג לי." והוא התחיל לשנוא את הברהמין.
אחרי ימים אחדים, אחרי שהסופה פסקה, והנסיך, הנחש, העכברוש והתוכי נחו, הנחש נפרד מהברהמין באומרו "אבא, נהגת אלי בטוב-לב. אני יודע איפה טמון אוצר זהב. אם רק תזדקק לו בוא לביתי וקרא "נחש!" ואני אראה לך את המטמון שיהיה כולו שלך."
אחר כך גם העכברוש נפרד מהברהמין. "אבא, אם רק תזדקק לכסף" אמר לו "בוא לביתי וקרא "עכברוש!" לא רחוק מביתי טמון כסף רב. הוא יהיה כולו שלך."
ואז בא גם התוכי שאמר "אבא, אין לי זהב ולא כסף, אך אם רק תזדקק לאורז בוא למקום בו אני חי וקרא "תוכי!" ואני וכל משפחתי וידידיי נאסוף לך את האורז המובחר ביותר."
בסוף בא גם הנסיך. בעומק לבו הוא שנא את הברהמין שהציל את חייו. אך הוא העמיד פני אסיר תודה כמו החיות ואמר "בוא אלי כשאהיה מלך ותקבל אוצרות רבים." והלך.

זמן מה אחר כך מת המלך והנסיך רשע היה למלך. הוא היה עשיר מאוד. באותו הזמן הברהמין העני אמר לעצמו "כל אלה שהצלתי את חייהם נתנו לי הבטחות. אראה האם הם עומדים בדבריהם."
קודם כל הוא הלך אל הנחש וליד פתח המאורה שלו קרא "נחש!" מיד קפץ הנחש החוצה, הוביל אותו למקום לא רחוק ואמר ביראת כבוד "אבא, במקום זה מוטמן זהב רב. תחפור וקח אותו."
"תודה" אמר הברהמין "כשאזדקק לו, אזכור זאת."
אחרי שבילה קצת במאורתו של הנחש הלך הברהמין אל ביתו של העכברוש וקרא "עכברוש!" העכברוש יצא מיד וכמו גם הנחש הראה לאיש העני את מקום מטמון של כסף.
"אם אצטרך, אבוא לקחת אותו" אמר הברהמין.
הוא הלך גם לתוכי וקרא לו "תוכי!" וזה ירד מיד מהענף. "הו אבא" אמר "האם לאסוף את כל משפחתי וידידים שלי כדי לאסוף לך אורז?"
הברהמין העני שהבין כי התוכי מוכן למלא את הבטחתו ענה "לא, אינני זקוק עכשיו לאורז. אם רק אזדקק לכך, אזכור את הצעתך."

בסוף הברהמין העני הלך לעיר בה חי המלך. באותו יום המלך רכב על פיל לבן גדול ברחובות העיר. כשראה את הברהמין העני אמר לעצמו "הוא בא לבקש את האוצרות שהבטחתי לו. אכרות את ראשו לפני שיספיק לספר לנתיניי כי הציל פעם את חיי." ואז הוא קרא למשרתים ואמר להם "ראו את האיש הזה. תפסו אותו, תובילו מחוץ לעיר וכרתו את ראשו. וכשתעברו בעיר, הרביצו לו היטב בכל פינת רחוב."
המשרתים נאלצו לציית למלך. הם תפסו וקשרו את הברהמין, והובילו אותו והרביצו לו כפי שציווה המלך. הברהמין לא זעק ולא בכה אלא קרא כל הזמן "עדיף להציל בעלי חיים אומללים וחלשים, מאשר להציל נסיך."
עבר שם איש חכם אחד ושאל אותו איזה נסיך הוא הציל. ואז הברהמין סיפר את הכל ובסוף אמר "בכך שהצלתי את המלך שלכם, הבאתי על עצמי אסון."
האיש החכם וגם יתר עוברי הרחוב קראו מיד "האיש הזה הציל את חייו של המלך ועכשיו המלך

ציווה להרוג אותו. אך נוכל להיות בטוחים שהמלך לא יצווה להרוג גם אותנו? הבה נהרוג אותו!"
בכעס רב התנפלו על המלך כשזה רכב על הפיל הלבן ברחובות, והרגו אותו בחצים ואבנים.
ואז שחררו את הברהמין וביקשו שימלוך עליהם.
המלך החדש שלט בתבונה ויום אחד החליט שוב לבדוק את הנחש, העכברוש והתוכי. ואז יחד עם פמליה גדולה בא למקום בו חי הנחש. לקריאת "נחש!" הופיע מיד הנחש ואמר "הנה מלכי האוצר שלך. קח אותו!"
"אעשה זאת" אמר המלך "אבל אולי תבוא אתי לארמון? אבנה לך צינור מזהב בו תוכל לגור."
"תודה" אמר הנחש "אבל אני מעדיף לחיות בחופשיות בתוך המאורה שלי ואין לי צורך במשכן מזהב."
אזי הלך המלך למקום בו חי העכברוש וקרא "עכברוש!" מיד יצא העכברוש, השתחווה לפני המלך ואמר "קח את כל הכסף הטמון כאן וצווה על משרתיך להביא אותו לארמון."
"אעשה זאת" אמר המלך "אבל אולי תרצה לבוא אלי לארמון. אבנה לך בית קטן מבדולח, ואדאג לך לאוכל טוב." "לא, תודה" אמר העכברוש "אני מעדיף לחיות חופשי כאן על שפת הנהר. לא נחוץ לי בית של בדולח."
המלך הלך אז לעץ של התוכי וקרא "תוכי!" והתוכי ירד לרגליו ואמר "הו מלכי, האם תרצה שנאסוף אורז עבורך?"
"לא, לא עכשיו, עד שנזדקק באמת לאורז. אבל אולי תרצה לבוא אתי לארמון? אכין לכך כלוב זהב באולם הקבלה." "לא" אמר התוכי "אתה נדיב מאוד אבל אני מעדיף לחיות חופשי כאן, בין ענפי העץ הגדול, יחד עם משפחתי.".
והמלך חזר לארמונו עם הזהב והכסף, אבל שמר תמיד על ידידות עם הנחש, העכברוש והתוכי.
הערת המתרגם:
אני מודה בזיוף. בסיפור המקורי בעלי החיים עוברים לגור בארמון המלך וזוכים לכל טוב. אבל נדמה לי שהסיום שלי עדיף.